Bedstefaderen og sønnesønnen

Der var engang en meget gammel mand. Han var både blind og døv, og hans knæ rystede under ham. Når han sad ved bordet, kunne han næsten ikke holde på skeen, men spildte tit på dugen, og mange gange savlede han også. Hans søn og svigerdatter syntes, at det var væmmeligt at se på, og den gamle bedstefar måtte derfor sætte sig i kakkelovnskrogen og de gav ham mad i en lerskål. Han fik ikke engang så meget, at han kunne spise sig mæt, og med tårer i øjnene så han hen til bordet, hvor de andre sad. En dag rystede han sådan på hænderne, at han tabte skålen, og den gik itu. Den unge kone skændte på ham, men han sukkede blot og sagde ikke noget. Hun købte nu en træskål til et par øre, og den måtte han spise af. En dag, da de sad derude, så de, at deres lille dreng på 4 år slæbte nogle brædder sammen. "Hvad bestiller du?" spurgte faderen. "Jeg laver et trug," svarede han, "det skal far og mor spise af, når jeg bliver stor." Manden og konen så på hinanden og begyndte at græde. Og øjeblikkelig førte de den gamle bedstefar hen til bordet og lod ham fra nu af altid spise med dem og sagde heller ikke noget, selv om han spildte lidt.

* * *